

говаряше съ Тодора, но Аничка повикваше и него и затваряше вратата. Илия оставаше самъ, ставаше му срамно и отиваше въ кръчмата. Паритѣ отъ конетѣ се свършиха и единъ день той каза на дѣда Гергя:

— Ще купя този пжтъ много коне. Ще ги продамъ и ще спечеля... Тогасъ ще направя единъ гуляй, че да ме помнятъ. Тѣзъ хора тукъ нищо не сж виждали. — Той помълча и погледна настрана. — А на Аничка ще купя единъ шалъ, — помисли си той, но не посмѣ да го каже на баща си.

Той замина и следъ нѣколко дня се върна съ двама души. И докато той ходѣше изъ село, тѣ спѣха нѣкжде изъ двора. Не му се харесваха на дѣда Гергя тия хора: черни, съ черни вежди и черни дебели мустаци, тѣ приличаха на влашки цигани. Илия каза, че му били приятели, джамбази. Съ тѣхъ той замина на нѣкжде.

Наскоро една сутринъ, още по тъмно, нѣкой извика у дѣдови Гергеви. Дѣдо Герги излѣзе: бѣше Илия.

— Изнесъ ни малко хлѣбъ, — каза той, безъ да слиза отъ коня. — Бързаме да сваримъ пазаря.

Съ него бѣха и двамата мургави джамбази, и тѣ на коне. Дѣдо Герги забеляза, че нито коня на Илия, нито тѣхнитѣ коне имаха седла — бѣха ги възседнали на голо. Освенъ